

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ ΒΡΑΔΥ

(ΟΡΘΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ)

Τη Μεγάλη Τετάρτη ενθυμούμεθα την αμαρτωλή γυναίκα, που άλειψε με μύρο τα πόδια του Κυρίου (Ματθ. 26,6-16). Το γεγονός αυτό έγινε λίγο πριν από το Πάθος του Κυρίου. Η μετάνοια αυτής της γυναίκας παρουσιάζεται σε αντιδιαστολή με την προδοσία του Ιούδα. Όταν η γυναίκα άρχισε να μυρώνει τα πόδια του Κυρίου, ο Ιούδας θεώρησε την ενέργεια αυτή ως σπατάλη. Έλεγε υποκριτικά πως τα χρήματα του μύρου θα βοηθούσαν κάποιους φτωχούς. Όταν ο Χριστός δεν την σταμάτησε, ο Ιούδας έτρεξε στους αρχιερείς των Ιουδαίων και συμφώνησε τη σύλληψη του Χριστού παίρνοντας τα τριάντα αργύρια. Σε κάποια σημεία της υμνογραφίας της ημέρας παρουσιάζεται και η σύγκληση του παράνομου συνεδρίου των Ιουδαίων, για να αποφασίσουν την καταδίκη του Ιησού Χριστού. Με την υπενθύμιση της μετάνοιας της αμαρτωλής γυναίκας η Εκκλησία μάς καλεί να μετανοήσουμε κι εμείς. Ιδιαίτερη ποιητική και μουσική αξία έχει το τροπάριο της υμνογράφου Κασσιανής, που ακούγεται στο τέλος της

Ακολουθίας. Εκεί η αμαρτωλός γυναίκα, που παίρνει πριν τον θάνατο του Κυρίου τον ρόλο των μυροφόρων γυναικών και αλείφει με μύρο το σώμα του Κυρίου, ζητά από τον Κύριο, που δημιουργεί τα νέφη της βροχής, να δεχθεί τα δάκρυά της. Επίσης παρακαλεί τον Κύριο να καμφθεί προς τους στεναγμούς της καρδιάς της, αυτός που κατέβηκε από τους ουρανούς κατά την ενανθρώπησή Του. Τελειώνει ζητώντας από τον Κύριο να μην την παραβλέψει, γιατί η αγάπη Του είναι αμέτρητη.

Η αρχή του Όρθρου μέχρι το Τροπάριο του Νυμφίου είναι η ίδια με την προχθεσινή (Κυριακή Βαΐων βράδυ), σελ: 10-34.

Τροπάριον τοῦ Νυμφίου.

(Ἦχος πλ. δ΄).

Ἰδοὺ (να) ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός (στη μέση της νύχτας)· καὶ μακάριος (ευτυχισμένος) ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει (τον οποίο θα βρει) γρηγοροῦντα (σε πνευματικὴ ἐγρήγορηση)· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει (τον οποίο θα βρει) ῥαθυμοῦντα (σε πνευματικὴ ἀμέλεια). Βλέπε (πρόσεχε) οὖν (λοιπόν), ψυχὴ μου, μὴ (μήπως) τῷ ὕπνῳ (στην ἀμέλεια) κατενεχθῆς (καταβυθιστεῖς),

ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς (για να μη παραδοθείς στον θάνατο) καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάνηψον (σύνελθε) κράζουσα (φωνάζοντας δοξολογικά)· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ (εἶσαι), ὁ Θεός· δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου (με τη δύναμη του Σταυρού σου), σῶσον ἡμᾶς. (Ματθ. 25, 1-13).

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος... πρεσβείαις (με τις ικετευτικές μεσιτείες) τοῦ ἁγίου (ἢ τῆς ἁγίας ἢ τοῦ ὁσίου ἢ τοῦ ἱεράρχου), σῶσον ἡμᾶς.

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος... διὰ (μέσω της μέριμνας) τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος γ´. (Τὴν ὠραιότητα).

Πόρνη προσῆλθέ σοι (πλησίασε εσένα) μύρα σὺν δάκρυσιν (με δάκρυα) κατακενουσά σου ποσί (αδειάζοντας στα δικά σου πόδια), φιλάνθρωπε, καὶ δυσωδίας τῶν κακῶν (καὶ ἀπὸ τη δυσωδία των κακῶν) λυτροῦται (λυτρώνεται) τῇ κελεύσει σου (με την προσταγή σου της συγχώρεσης των αμαρτιῶν

της)· πνέων (ενώ ανέπνεε λόγω της εγγύτητας με τον Χριστό) δὲ τὴν χάριν σου μαθητῆς ὁ ἀχάριστος (δηλ. ὁ Ἰούδας) ταύτην (δηλ. τὴν χάριν) ἀποβάλλεται (αποδιώχνει) καὶ βορβόρω (με τον αματωλό βούρκο) συμφύρεται (αναμειγνύεται), φιλαργυρία (ἀπὸ φιλαργυρία) ἀπεμπολῶν σε (προδίνοντάς σε). Δόξα, Χριστέ, τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... (τὸ ἴδιο).

Ἦχος δ΄. (Ταχὺ προκατάλαβε).

Ἰούδας ὁ δόλιος (ὁ πανούργος) φιλαργυρίας ἐρῶν (τὴν φιλαργυρία ἀγαπώντας) προδοῦναί σε (να προδώσει ἐσένα), Κύριε, τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς δολίως ἐμελέτησεν (σχεδίασε)· ὅθεν (γι' αὐτό) καὶ παροινήσας (καὶ σαν μεθυσμένος) τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις (λέγει στους παράνομους)· Τί μοι (τι σ' ἐμένα) θέλετε δοῦναι (να δώσετε), κἀγὼ (κι ἐγώ) παραδώσω ὑμῖν (σ' ἐσάς) εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν (για να τον σταυρώσετε);

Δόξα... Καὶ νῦν... (τὸ ἴδιο).

Ἦχος α΄. (Τὸν τάφον σου Σωτήρ).

Ἡ Πόρνη ἐν κλαυθμῷ (με κλάματα) ἀνεβόα (φώναζε δυνατά), οἰκτίρμον (εὐσπλαχνε), ἐκμάσσουσα (σπογγίζοντας) θερμῶς (με θερμὴ ἀγάπη) τοὺς ἀχράντους σου πόδας θριξί (με τις τρίχες) τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ ἐκ βάθους στεναζούσα· Μὴ ἀπόση με (μη διώξεις ἐμένα), μηδὲ βδελύξη (μήτε να με σιχαθεῖς), Θεέ μου, ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν καὶ σῶσον ὡς μόνος φιλόνηθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... (τὸ ἴδιο).

Εὐαγγέλιον.

(Κατὰ Ἰωάννην 12,17-50).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαρτύρει (διαβεβαίωνε για το θαύμα) ὁ ὄχλος ὁ ὢν (που υπήρχε) μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅτε (ὅταν) τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν (προϋπάντησε) αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν

τοῦτο αὐτὸν πεποιημέναι (να έχει κάνει) τὸ σημεῖον (το σημαντικό θαύμα). Οἱ οὖν φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς (αναμεταξύ τους)· Θεωρεῖτε (βλέπετε) ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν (δεν κερδίζετε με την αναβολή της σύλληψής του τίποτε); Ἴδε (να) ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν (αὐτὸν ἀκολούθησε).

Ἦσαν δέ τινες (κάποιοι) Ἑλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα (για να) προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον (πλησίασαν) Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἡρώτων (παρακαλοῦσαν) αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν (να δούμε). Ἐρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέα, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσιν τῷ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· Ἐλήλυθεν (ἦλθε) ἡ ὥρα ἵνα (για να) δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμὴν ἀμὴν (αλήθεια) λέγω ὑμῖν (σε σας), ἐὰν μὴ ὁ κόκκος (ο σπόρος) τοῦ σίτου (του σιταριού) πεσῶν (αφού πέσει) εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ (διαλυθεῖ), αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (ὅποιος

αγαπά τη ζωή του στη γη) ἀπολέσει αὐτήν (θα την χάσει στην αιωνιότητα), καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (καὶ ὅποιος μισεῖ τη ζωή του) ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει (θα διατηρήσει) αὐτήν. Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις (εἰάν κάποιος ἐμένα διακονεῖ), ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω (ἐμένα ας ἀκολουθεῖ στο δρόμο της θυσίας), καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται (θα εἶναι)· καὶ εἰάν τις ἐμοὶ διακονῇ (εἰάν κάποιος ἐμένα διακονεῖ), τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ. Νῦν (τώρα) ἡ ψυχὴ μου τετάρακται (ἐχει ταραχθεῖ), καὶ τί εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην. Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα.

Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δοξάσω. Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἐστῶς (που στέκονταν) καὶ ἀκούσας (καὶ που ἀκουσε) ἔλεγεν βροντὴν γεγονέναι (ὅτι βροντὴ ἐχει γίνεαι)· ἄλλοι ἔλεγον· Ἄγγελος αὐτῷ (σ' αὐτόν) λελάληκεν (ἐχει μιλήσει). Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ γέγονεν (ἐχει γίνεαι), ἀλλὰ δι'

ὕμᾱς (για σας). Νῦν (τώρα με τη θυσία μου) κρίσις ἐστὶ (επέρχεται ἡ σωτηρία) τοῦ κόσμου τούτου, νῦν (τώρα) ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται (θα πεταχθεῖ) ἔξω· κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς (δηλ. στο σταυρό), πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν. Τοῦτο δὲ ἔλεγε σημαίνων (φανερώνοντας) ποίῳ θανάτῳ (με ποιὸν θάνατο) ἤμελλεν (επρόκειτο) ἀποθνήσκειν (να πεθάνει). Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος· Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα (θα ζήσει αἰώνια), καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖ (πρέπει) ὑψωθῆναι (να σταυρωθεῖ) τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Τίς (ποιός) ἐστὶν (εἶναι) οὗτος (αυτός) ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; Εἶπεν οὖν αὐτοῖς (σ' αυτούς) ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι (ακόμη) μικρὸν χρόνον τὸ φῶς (δηλ. ἐγώ) μεθ' ὑμῶν (μαζί σας) ἐστὶ (θα εἶναι)· περιπατεῖτε ὡς (έως ὅτου) τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα (για να) μὴ σκοτία ὑμᾶς (εσάς) καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδεν (δεν γνωρίζει) ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς (δηλ. ἐμενα) ἔχετε, πιστεῦετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα (για να) υἱοὶ φωτὸς γένησθε.

Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν (αφοῦ ἔφυγε) ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν. Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα (θαύματα) πεποιηκότος (ενώ ἔκανε) ἔμπροσθεν αὐτῶν οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν· ἵνα (για να) ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου πληρωθῆ ὃν (τον οποίο) εἶπε· «Κύριε, τίς (ποιος) ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν (ακούγοντάς μας); Καὶ ὁ βραχίων (ἡ δύναμη) Κυρίου τίνι (σε ποιον) ἀπεκαλύφθη (φανερώθηκε);». Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναντο (δεν μπορούσαν) πιστεύειν (να πιστεύουν), ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας· «Τετύφλωκεν (ἔχει τυφλώσει ἡ κακία των ἀπίστων) αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν (ἔχει σκληρύνει) αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα (για να) μὴ ἴδωσι (δουν) τοῖς ὀφθαλμοῖς (με τα μάτια) καὶ νοήσωσι (κατανοήσουν) τῇ καρδίᾳ (με την καρδιά) καὶ ἐπιστραφῶσι (μετανοήσουν), καὶ ἰάσομαι (καὶ θεραπεύσω) αὐτούς». Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτε (ὅταν) εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ. Ὅμως μέντοι (βεβαίως) καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὠμολόγουν,

ἵνα (για να) μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται· ἠγάπησαν γὰρ (γιατί αγάπησαν) τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον (περισσότερο) ἢ περ (παρά) τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ (δεν) πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν πέμψαντά με (στον Θεό, που με ἔστειλε), καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ (ὅποιος βλέπει ἐμένα) θεωρεῖ (βλέπει) τὸν πέμψαντά με (τον Θεό, που με ἔστειλε). Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα (έχω ἔλθει), ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη. Καὶ ἐάν τις (κάποιος) μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων (των λόγων) καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἤλθον ἵνα (για να) κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα (για να) σώσω τὸν κόσμον. Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ (ὅποιος με απορρίπτει) καὶ μὴ λαμβάνων (και δεν δέχεται) τὰ ῥήματά μου (τα λόγια μου), ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα (κήρυξα), ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα (δεν κήρυξα), ἀλλ' ὁ πέμψας με Πατὴρ αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἶπω καὶ

τί λαλήσω (και τι να κηρύξω)· και οἶδα (και γνωρίζω) ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐστίν (εἶναι). Ἄ (ὅσα) οὖν (λοιπόν) ἐγὼ λαλῶ (κηρύττω), καθὼς εἶρηκέ μοι (καθὼς μου ἔχει πει) ὁ Πατήρ, οὕτω (έτσι) λαλῶ (κηρύττω).

Χορὸς: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

‘Ο ς’ (50) ψαλμὸς

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός... (σελίδες: 43-45).

Κανών.

(Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ)

ᾠδὴ α΄. ᾠχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

Τῆς πίστεως ἐν πέτρα (στης πίστεως τον βράχο) με (εμένα) στερεώσας (αφού στερέωσες), ἐπλάτυνας (ἀνοιξες διάπλατα) τὸ στόμα μου ἐπ’ ἐχθρούς μου (εναντίον των εχθρών μου)· εὐφράνθη γὰρ (γιατί χάρηκε) τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν (με το να ψάλλει)· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν και οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου, Κύριε.

Δόξα Πατρὶ...

Ἐν κενοῖς (χωρὶς οὐσιαστικό λόγο) τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων (των παρανόμων) καὶ γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπῳ (και με κακόβουλη πρόθεση συναθροίζεται) κατάκριτον (ἄξιον καταδίκης) τὸν ῥύστην (τον λυτρωτή) σε ἀποφῆναι (εσένα να διακηρύξει), Χριστέ, ᾧ (στον οποίο) φάλλομεν· Σὺ εἶ (εἶσαι) Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Καὶ νῦν...

Τὸ δεινὸν (το φοβερό) βουλευτήριον (συνέδριο) τῶν ἀνόμων (των παρανόμων) σκέπτεται (συσκέπτεται), θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον (από μισόθεη διάθεση διαπνεόμενο), ὡς δύσχρηστον (ως δύσκολο προς εκμετάλλευση) τὸν δίκαιον ἀποκτείνει (να θανατώσει) Χριστόν, ᾧ (στον οποίο) φάλλομεν· Σὺ εἶ (εἶσαι) Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Καταβασία.

Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ (στης πίστεως τον

βράχο) με (εμένα) στερεώσας (αφού στερέωσες), ἐπλάτυνας (άνοιξες διάπλατα) τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου (εναντίον των εχθρών μου)· εὐφράνθη γὰρ (γιατί χάρηκε) τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν (με το να ψάλλει)· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου, Κύριε.

Ἱερέας (Μικρά Συναπτή)

Ἔτι καὶ ἔτι... Ἀντιλαβοῦ, σῶσον... Τῆς παναγίας... Σὺ γὰρ εἶ (γιατί εσύ είσαι) ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν (απευθύνουμε), τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κοντάκιον.

Ἦπὲρ (περισσότερο από) τὴν πόρνην, ἀγαθὴ, ἀνομήσας (ενώ αμάρτησα), δακρῶν ὄμβρους (βροχὴ δακρῶν) οὐδαμῶς σοι προσῆξα (καθόλου σ' εσένα δεν πρόσφερα)· ἀλλὰ σιγῇ (ἀλλὰ σιωπηλά) δεόμενος (παρα-

καλώντας) προσπίπτω σοι (γονατίζω ενώπιόν σου), πόθω (με πόθο) ἀσπαζόμενος τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως (με σκοπό) μοι (σ' ἐμένα) τὴν ἄφεσιν ὡς Δεσπότης παράσχῃς (να προσφέρεις) τῶν ὀφλημάτων (των αμαρτιῶν) κράζοντι (καθὼς φωνάζω δυνατά), Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου (απὸ το βούρκο) τῶν ἔργων μου ῥῦσαί με (λύτρωσέ με).

Ὁ Οἶκος.

Ἡ πρώην ἄσωτος γυνὴ ἐξαίφνης (ξαφνικά) σώφρων (ηθική) ὤφθη (φάνηκε), μισήσασα (καθὼς μίσησε) τὰ ἔργα τῆς αἰσχροῦς ἀμαρτίας καὶ ἡδονᾶς τοῦ σώματος, διενθυμουμένη (έχοντας στο νου) τὴν αἰσχύνην τὴν πολλήν (τη ντροπή τη μεγάλη) καὶ κρίσιν (καὶ τὴν τιμωρία) τῆς κολάσεως, ἣν (τὴν ὁποία) ὑποστῶσι (θα υποστούν) πόρνοι καὶ ἄσωτοι ὦνπερ (απ' αὐτοὺς ακριβῶς) πρῶτος πέλω (εἶμαι ἐγώ) καὶ πτοοῦμαι (καὶ φοβάμαι), ἀλλ' ἐμμένω (ἀλλὰ ἐπιμένω) τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ (στην αἰσchrή συνήθεια) ὁ ἄφρων (ο ἀνόητος)· ἡ πόρνη δὲ γυνή, καὶ πτοηθεῖσα (καὶ

επειδή φοβήθηκε) και σπουδάσασα ταχύ (και αφού έτρεξε γρήγορα), ἤλθε βοῶσα (φωνάζοντας) πρὸς τὸν Λυτρωτὴν· Φιλάνθρωπε καὶ οἰκτίρμον, ἐκ τοῦ βορβόρου (απὸ το βούρκο) τῶν ἔργων μου ῥῦσαί με (λύτρωσέ με).

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Τῆ... τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη...

(Οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι τῆς ἡμέρας)

Ὑπόμνημα τοῦ Τριωδίου.

Τῆ ἁγία καὶ μεγάλη Τετάρτη τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρω (με μύρο) πόρνης γυναικὸς μνείαν ποιῆσθαι (να ενθυμούμεθα) οἱ θεϊότατοι πατέρες ἐθέσπισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους μικρὸν (λίγο χρόνο) τοῦτο γέγονε.

Στίχοι

Γυνὴ βαλοῦσα (καθὼς έβαλε) σώματι

(στο σώμα) Χριστοῦ μύρον

τὴν Νικοδήμου προὔλαβε (πρόλαβε)

σμωρναλὸν (τὴν ἐπάλειψη με σμύρνα και αλόη).

Ἄλλ' ὁ τῶ νοητῶ μύρω χρισθεῖς (εσὺ που με το πνευματικό μύρο, δηλ. το Ἅγιο Πνεῦμα χρίσθηκες), Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν ἐπιρρύτων (των ἀφθονων) παθῶν ἐλευθέρωσον καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

Ῥῆμα τυράννου (τυραννική προσταγή) ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν (επειδὴ επικράτησε), ἐπταπλασίως κάμιнос (επτὰ φορές του κανονικού το καμίνι) ἐξεκαύθη (πυρακτώθηκε) ποτέ (εκείνη την εποχή)· ἐν ᾗ (μέσα σ' αυτό) παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν (οἱ τρεῖς παῖδες δεν κάηκαν), βασιλέως πατήσαντες δόγμα (καθὼς περιφρόνησαν τη βασιλική διαταγή), ἀλλ' ἐβόων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (ὅλα τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (καὶ εγκωμιάζετε) εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀποκενοῦσα (ὅταν ἀδειάζε) γυνὴ μύρον

ἔντιμον (πολύτιμο) δεσποτικῇ καὶ θείᾳ φρικτῇ κορυφῇ (στη δεσποτικὴ καὶ θεία φοβερὴ κεφαλή), Χριστέ, τῶν ἰχνῶν σου ἐπελάβετο τῶν ἀχράντων (κράτησε τὰ ἀμόλυντα πόδια σου) κεκραμέναις παλάμαις (με μολυσμένα χέρια), καὶ ἐβόα (φώναζε δυνατά). Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (ὅλα τὰ δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (καὶ εγκωμιάζετε) εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον
Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Δάκρυσι πλύνει τοὺς πόδας, ὑπεύθυνος ἀμαρτίαις, τοῦ πλάσαντος, (με δάκρυα πλένει τὰ πόδια του δημιουργοῦ ἡ ἔνοχη γὰρ ἀμαρτίες γυναίκα) καὶ ἐκμάσσει θριξί (καὶ τὰ σπογγίζει με τὰ μαλλιά). διὸ τῶν ἐν βίῳ οὐ διήμαρτε πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως (γι' αὐτό δεν απέτυχε τῆς συγχώρεσης γὰρ ὅσα ἐπραξε στη ζωὴ), ἀλλ' ἐβόα (ἀλλὰ φώναζε δυνατά). Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (ὅλα τὰ δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (καὶ εγκωμιάζετε)

εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν καὶ...

Ἰερουργεῖται τὸ λύτρον (συντελεῖται ἡ λύτρωση) εὐγνώμονι (στην ευγνώμονα γυναίκα) ἐκ σωτηρίων σπλάγγων τε (καὶ μέσω της σωτήριας ευσπλαχνίας του Χριστοῦ) καὶ δακρύων πηγῆς (καὶ μέσω της πηγῆς των δακρύων της γυναίκας), ἐν ᾗ (κατὰ την οἰοία πηγῆ) διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως (με την εξομολόγηση των αμαρτιῶν) ἐκπλυθεῖσα (καθὼς καθαρίστηκε) οὐ κατησχύνετο (δεν ντρεπόταν), ἀλλ' ἐβόα (ἀλλὰ φώναζε δυνατά). Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (ὅλα τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (καὶ ἐγκωμιάζετε) εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν
τὸν Κύριον.

Καταβασία.

Ῥῆμα τυράννου (τυραννική προσταγή) ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν (ἐπειδὴ επικράτησε), ἑπταπλασίως κάμινος (ἑπτὰ φορές του κα-

νονικού το καμίνι) ἐξεκαύθη (πυρακτώθηκε) ποτέ (εκείνη την εποχή)· ἐν ᾗ (μέσα σ' αυτό) παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν (οι τρεις παῖδες δεν κάηκαν), βασιλέως πατήσαντες δόγμα (καθώς περιφρόνησαν τη βασιλική διαταγή), ἀλλ' ἐβόων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου (όλα τα δημιουργήματα του Κυρίου), τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε (και εγκωμιάζετε) εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἱερέας

Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτὸς ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Υχαῖς καθαραῖς (με ψυχές καθαρές) καὶ ἀρρύπτωτοις χεῖλεσι (και με χεῖλη χωρὶς αμαρτίες) δεῦτε μεγαλύνωμεν (ελάτε να δοξολογήσουμε) τὴν ἀκηλίδωτον (την ἀμόλυνη) καὶ ὑπέραγνον (και πάναγνη) Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι (μέσω αὐτῆς σ' εκείνον που απ' αὐτή γεννήθηκε

προσφέροντας μεσιτική δέηση). Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἄγνώμων φανεῖς (αχάριστος αφού φάνηκε) καὶ πονηρὸς ζηλότυπος (ζηλόφθονος), δῶρον ἀξιόθεον λογοπραγεῖ (κοστολογεῖ το δῶρο το αντάξιο του Θεού, δηλ. το μύρο), δι' οὗ (με το οποίο) ὀφειλέσιον ἐλύθη (η οφειλή συγχωρήθηκε) ἁμαρτημάτων (των αμαρτιῶν της πόρνης), καπηλεύων (νοθεύοντας) ὁ δεινὸς (ο αλλόκοτος) Ἰούδας τὴν φιλόθεον χάριν (την θεοσεβή προσφορά της γυναίκας). Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ...

Λέγει πορευθεὶς (λέγει καθὼς πήγε) τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι (στους παράνομους ἄρχοντες). Τί μοι (τι σ' ἐμένα) δοῦναι (να δώσετε) θέλετε, κἀγὼ (κι ἐγώ) Χριστὸν ὑμῖν (σ' εσάς) τὸν ζητούμενον (τον καταζητού-

μενον) τοῖς θέλουσι (σ' εσάς, που τον θέλε-
τε) παραδώσω (να παραδώσω); Οἰκειότητα
Χριστοῦ (την αγάπη του Χριστού) Ἰούδας
ἀντωσάμενος χρυσοῦ (απομάκρυνε προτιμώ-
ντας το χρυσό). Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν ψυχῶν
ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν...

Ἦ πηρωτικῆς φιλαργυρίας (πόσο μεγά-
λη εἶναι ἡ τυφλωτικὴ φιλαργυρία), ἄσπονδε
(ανόσιε Ἰούδα)! Λήθης ὅθεν ἔτυχες (γι' αυτό
ξέχασες), ὅτι ψυχῆς οὐδ' ὅς ἰσοστάσιος ὁ
κόσμος (ὅτι οὔτε ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἴσης
αξίας με τὴν ψυχὴ), ὡς ἐδιδάχθης (ὅπως δι-
δάχθηκες ἀπὸ τον Χριστό)· ἀπογνώσει γὰρ
(εξαιτίας τῆς ἀπόγνωσης) σαυτὸν (τον εαυ-
τό σου) ἐβρόχισας (ἐπνιξες) ἀνάψας (αφού
κρέμασες), προδότα. Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν
ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καταβασία.

Ψυχαῖς καθαραῖς (με ψυχές καθαρές)
καὶ ἀρρόπῳτοις χεῖλεσι (καὶ με χεῖλη χωρὶς

αμαρτίες) δεῦτε μεγαλύνωμεν (ελάτε να δοξολογήσουμε) τὴν ἀκηλίδωτον (τὴν ἀμόλυντη) καὶ ὑπέραγνον (καὶ πάναγνη) Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἕξ αὐτῆς προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι (μέσω αὐτῆς σ' ἐκεῖνον που ἀπ' αὐτὴ γεννήθηκε προσφέροντας μεσιτικὴ δέηση). Φεῖσαι (λυπήσου) τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἱερέας (Μικρὰ Συναπτὴ)

Ἔτι καὶ ἔτι... Ἀντιλαβοῦ, σῶσον... Τῆς παναγίας... Ὅτι σὲ αἰνοῦσι (υμνοῦν) πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι (ἀπευθύνουν), τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἑξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Τὸν νυμφῶνά σου (τον ουράνιο παράδεισό σου) βλέπω, Σωτὴρ μου, κεκοσμημένον (στολισμένο) καὶ ἔνδυμα (κατάλληλη ενδυμασία) οὐκ ἔχω (δεν ἔχω), ἵνα (για να) εἰσέλθω ἐν

αὐτῷ (σ' αὐτόν)· λάμπруνόν μου (καθάρισέ μου) τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα (ἤλιε νοητέ), καὶ σῶσόν με. (3 φορές). (Ματθ. 22,11-14).

Ἄϊνοι. Ἦχος α΄.

Πᾶσα πνοὴ (κάθε ζωντανή ὑπαρξη της γης) αἰνεσάτω (ας υμνήσει) τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν (απ' τα ουράνια), αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις (στα υπερουράνια μέρη). Σοὶ (σ' εσένα) πρέπει (αρμόζει) ὕμνος τῷ Θεῷ (στον Θεό). (Ψαλμ. 148,1).

Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτόν, πάντες (όλοι) οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτόν, πᾶσαι (όλες) αἱ δυνάμεις (ουράνιες στρατιές) αὐτοῦ. Σοὶ (σ' εσένα) πρέπει (αρμόζει) ὕμνος τῷ Θεῷ (στον Θεό). (Ψαλμ. 148,2).

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ (για τις εκδηλώσεις της παντοδυναμίας του)· αἰνεῖτε (υμνεῖ-

τε) αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος (αντάξια με το ἄπειρο μέγεθος) τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ. (Ψαλμ. 150,2).

Ἐ (εσένα) τὸν τῆς Παρθένου Υἱὸν πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεόν (αφού αναγνώρισε ως Θεό), ἔλεγεν ἐν κλαυθμῷ δυσωποῦσα (με κλάματα ικετεύοντας επίμονα), ὡς δακρῶν ἄξια πράξασα (επειδὴ ἐπραξε ἔργα ἄξια θρήνων)· Διάλυσον τὸ χρέος, ὡς κἀγὼ (ὅπως κι ἐγώ) τοὺς πλοκάμους (τις πλεξούδες των μαλλιῶν μου)· ἀγάπησον (αγάπησε) φιλοῦσαν (αυτή που σ' ἀγάπησε) τὴν δικαίως μισουμένην (αυτή που δίκαια μισεῖται), καὶ πλησίον τελωνῶν (ενώπιον των τελωνῶν) σε κηρύξω (θα κηρύξω για σένα), εὐεργέτα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος (με τον ἦχο της σάλπιγγας)· αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα (με τα μουσικά ὄργανα ψαλτήρι και κιθάρα). (Ψαλμ. 150,3).

Τὸ πολυτίμητον (το πανάκριβο) μύρον ἢ πόρνη ἔμιξε (ανέμειξε) μετὰ δακρῶν (με

δάκρυα), και ἐξέχεεν (και το έχυνε) εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου καταφιλοῦσα (που συνεχῶς ασπαζόταν). Ἐκείνην εὐθὺς (αμέσως) ἐδικαίωσας (δικαίωσες συγχωρώντας την), ἡμῖν (σ' εμάς) δὲ συγχώρησιν δώρησαι, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν (εσύ που ἔπαθες για μας), και σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ και χορῶ (με τύμπανο και χορό)· αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν χορδαῖς και ὄργάνῳ (με ἔγχορδα και πνευστά ὄργανα). (Ψαλμ. 150, 4).

^{εἰ}Ὅτε (ὅταν) ἡ ἁμαρτωλὸς προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητὴς συνεφώνει (συμφωνούσε την προδοσίᾳ) τοῖς παρανόμοις (με τους παράνομους)· ἡ μὲν ἔχαιρε (χαιρόταν) κενοῦσα (καθὼς ἀδειάζε) τὸ πολύτιμον (πανάκριβο μύρο), ὁ δὲ ἔσπευδε (έτρεχε γρήγορα) πωλῆσαι (να πωλήσει) τὸν ἀτίμητον (τον ανεκτίμητο)· αὕτη (αυτή) τὸν Δεσπότην ἐπεγίνωσκεν (αναγνώριζε), οὗτος (αυτός) τοῦ Δεσπότης ἐχωρίζετο (χωριζόταν)· αὕτη (αυτή) ἡλευθεροῦτο (λυτρωνόταν), και ὁ

Ἰούδας δοῦλος ἐγεγόνει (γινόταν) τοῦ ἐχθροῦ (του σατανά). Δεινὸν (φοβερό) ἢ ῥαθυμία (ἡ ἀμέλεια)! μεγάλη ἢ μετάνοια! ἦν (αυτή, δηλ. τη μετάνοια) μοι (σ' ἐμένα) δώρησαι, Σωτήρ, ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν (εσὺ που ἐπαθες για μας), καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις (με κύμβαλα ἡσυχου ἡχου)· αἰνεῖτε (υμνεῖτε) αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλλαγαμοῦ (με κύμβαλα δυνατοῦ ἡχου). Πᾶσα πνοὴ (ζωντανὴ ὑπαρξή) αἰνεσάτω (ας υμνήσει) τὸν Κύριον. (Ψαλμ. 150,4-5).

Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος (πόσο μεγάλη εἶναι του Ιούδα η αθλιότητα)! Ἐθεώρει (έβλεπε) τὴν πόρνην φιλοῦσαν (να φιλά) τὰ ἴχνη (τα πόδια του Χριστοῦ), καὶ ἐσκέπτετο δόλω (με δόλο) τῆς προδοσίας τὸ φίλημα. Ἐκείνη τοὺς πλοκάμους (τις πλεξούδες) διέλυσε (έλυσε), καὶ οὗτος (αυτός) τῷ θυμῷ (στο πάθος του φθόνου) ἐδεσμεῖτο (δενόταν), φέρων (προσφέροντας) ἀντὶ μύρου τὴν δυσώδη (βρώμικη) κακίαν· φθόνος γὰρ (διότι ο φθονερός) οὐκ

οἶδε (δεν γνωρίζει) προτιμᾶν (να προτιμά) τὸ συμφέρον (το συμφέρον της ψυχῆς). Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! Ἄφ' ἧς (απ' αὐτή) ῥῦσαι (απάλλαξε), ὁ Θεός, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ...

Ἡ ἁμαρτωλὸς ἔδραμε (έτρεξε) πρὸς τὸ μύρον πριάσασθαι (για να αγοράσει μύρο), πολῦτιμον (πανάκριβο) μύρον, τοῦ μυρίσαι (για να αλείψει) τὸν εὐεργέτην καὶ τῷ μυρεψῶ (στον μυροπώλη) ἐβόα (έλεγε δυνατά). Δός μοι (δώσε μου) τὸ μύρον, ἵνα (για να) ἀλείψω καὶ γὼ (κι εγώ) τὸν ἐξαλείψαντά μου (αὐτὸν που μου διέγραψε) πάσας τὰς ἁμαρτίας (ὅλες τις ἁμαρτίες).

Καὶ νῦν...

Ἡ βεβυθισμένη (αὐτή που εἶχε βυθιστεῖ) τῇ ἁμαρτίᾳ (στην ἁμαρτία) εὗρέ σε (βρήκε εσένα) λιμένα τῆς σωτηρίας καὶ μύρον σὺν δάκρυσιν (με δάκρυα) κενουῶσά σοι (αδειάζοντας σ' εσένα) ἐβόα (έλεγε δυνατά). Ἴδε (κοίταξε), ὁ ἔχων (εσύ που έχεις) ἐξουσίαν

συγχωρεῖν (να συγχωρεῖς) ἁμαρτίας· ἴδε (κοίταξε), ὁ (εσύ που) τῶν ἁμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν μένων (αναμένεις)· ἀλλά, Δέσποτα, διάσωσόν με (λύτρωσέ με) ἐκ τοῦ κλύδωνος (ἀπό τη μεγάλη ταραχή) τῆς ἁμαρτίας μου, δέομαι (παρακαλώ), διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δοξολογία καὶ Πληρωτικά.

(σελίδες: 60-65)

Ἀπόστιχα ἰδιόμελα.

ᾠχος πλ. β΄.

Σήμερον ὁ Χριστὸς παραγίνεται (καταφθάνει) ἐν τῇ οἰκίᾳ (στο σπίτι) τοῦ Φαρισαίου καὶ γυνὴ ἁμαρτωλὸς προσελθοῦσα (αφοῦ τον πλησίασε) τοῖς ποσὶν (στα πόδια) ἐκυλινδοῦτο (έπεφτε) βοῶσα (φωνάζοντας δυνατά)· Ἴδε (κοίταξε) τὴν βεβυθισμένην (αυτή, που έχει βυθιστεῖ) τῇ ἁμαρτίᾳ (στην ἁμαρτία), τὴν ἀπηλπισμένην (αυτή, που έχει απελπιστεῖ) διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν (αυτή, που δεν θεωρήθηκε σιχαμερή) παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος (ἀπό τη δική σου ἀγαθότητα)· καὶ

δός μοι (δώσε σ' εμένα), Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν καὶ σῶσόν με.

Στίχ. α΄: Ἐνεπλήσθημεν (ας απολαύσουμε) τὸ πρωῒ τοῦ ἑλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα (ας σκιρτήσουμε ἀπὸ ἀγαλλίαση) καὶ εὐφράνθημεν (ας ευφρανθούμε) ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν (σ' ὅλες τις ἡμέρες μας) εὐφρανθείημεν (εἶθε να ευφρανθούμε) ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἔταπείνωσας ἡμᾶς (αντί εκείνων των ημερῶν, που μας ταπεινώσες), ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά (αντί εκείνων των ἐτῶν, που εἶδαμε κακοπάθειες) καὶ ἴδε (επίβλεψε με ευσπλαχνία) ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα (δημιουργήματά) σου καὶ ὁδήγησον (καθοδήγησε στο καλό) τοὺς υἱοὺς αὐτῶν (τους απογόνους τους). (Ψαλμ. 89, 14-16).

Ἦπλωσεν (ἀπλωσε) ἡ πόρνη τὰς τρίχας σοὶ (σ' ἐσένα) τῷ Δεσπότη (τον Κύριο)· ἠπλωσεν Ἰούδας τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις (στους παράνομους)· ἡ μὲν λαβεῖν (για να λάβει) τὴν ἄφεσιν, ὁ δὲ λαβεῖν (για να λάβει) ἀργύρια· διό (γι' αὐτό) σοι (σ' ἐσένα) βοῶμεν

(φωνάζουμε δυνατά) τῷ πραθέντι (που πουλήθηκες) καὶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς (καὶ μας ἐλευθέρωσες)· Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. β΄. Εὐφρανθείημεν (εἶθε νὰ εὐφρανθούμε) ἀνθ' ὧν ἡμερῶν (ἀντί τῶν ἡμερῶν) ἐταπείνωσας ἡμᾶς (που μας ταπείνωσες), ἐτῶν ὧν (ἀντί τῶν ἐτῶν) εἶδομεν κακά (που εἶδαμε κακοπάθειες) καὶ ἴδε (ἐπίβλεψε με εὐσπλαχνία) ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου (στὰ δημιουργήματά σου) καὶ ὁδήγησον (καὶ καθοδήγησε στο καλό) τοὺς υἱοὺς αὐτῶν (τοὺς ἀπογόνους τοὺς). (Ψαλμ. 89,15-16).

Προσῆλθε (πλησίασε) γυνὴ δυσώδης (γυναίκα βρωμερὴ) καὶ βεβορβορωμένη (καὶ διεφθαρμένη), δάκρυα προχέουσα (χύνοντας) ποσί σου (στὰ πόδια σου), Σωτήρ, τὸ πάθος (τὴν ἀμαρτωλότητα) καταγγέλλουσα (ομολογώντας)· Πῶς ἀτενίσω (πῶς νὰ στρέψω τὸ βλέμμα) σοι (σ' ἐσένα) τῷ Δεσπότη (τὸν Κύριῳ); Αὐτὸς γὰρ (γιατὶ ἐσύ ὁ ἴδιος) ἐλήλυθας (ἔχεις ἔλθει) σῶσαι (νὰ σώσεις) πόρνην (ἐμένα, τὴν

πόρνη). Ἐκ βυθοῦ (από τον βυθό της αμαρτίας) θανοῦσάν με (καθώς πέθανα πνευματικά) ἀνάστησον, ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας (εσύ που τον Λάζαρο ἀνέστησες) ἐκ τάφου τετραήμερον· δέξαι με (δέξου ἐμένα) τὴν τάλαιναν (τὴν ταλαίπωρη), Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. γ'. Καὶ ἔστω (ας εἶναι) ἡ λαμπρότης (λαμπρὴ εὐνοια) Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς (προς ωφέλειά μας), καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς (προς ωφέλειά μας) καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον. (Ψαλμ. 89,17).

Ἡ ἀπεγνωσμένη (ἡ ευρισκόμενη σε ἀπόγνωση) διὰ τὸν βίον (για τὴ ζωὴ της) καὶ ἐπεγνωσμένη (ευρισκόμενη σε υποτίμηση) διὰ τὸν τρόπον (για τὸν τρόπο της διαγωγῆς της) τὸ μύρον βαστάζουσα (βαστάζοντας) προσῆλθέ σοι (πλησίασε σ' ἐμένα) βοῶσα (φωνάζοντας δυνατά). Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς (εσύ, που γεννήθηκες) ἐκ Παρθένου· μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδης (παραβλέψεις), ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ

δέξαι με μετανοοῦσαν (καθώς μετανοώ), ἦν (την οποία) οὐκ ἀπώσω (δεν απομάκρυνες) ἁμαρτάνουσαν (ὅταν ἀμάρταινε), Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ποίημα Κασσιανῆς Μοναχῆς.

ᾠχος πλ. δ΄.

Κύριε, ἡ (εκείνη που) ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις (σε πολλές αμαρτίες) περιπεσοῦσα (ενέπεσε) γυνή, τὴν σὴν (δική σου) αἰσθομένη (καθώς κατάλαβε) θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν (αφού ἀνάλαβε ἔργο μυροφόρου), ὀδυρομένη (θρηνώντας) μύρα σοι (σ' ἐσένα) πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει (φέρνει). Οἴμοι (αλίμονο)! λέγουσα (λέγοντας), ὅτι (γιατί) νύξ (νύκτα) μοι (σ' ἐμένα) ὑπάρχει, οἴστρος (μανιώδες πάθος) ἀκολασίας (διαφθοράς), ζοφώδης (σκοτεινός) τε καὶ (και συνάμα) ἀσέλγητος (ασέλγητος-πανσκότεινος) ἔρωσ (πόθος) τῆς ἁμαρτίας. Δέξαι (δέξου) μου τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν (τα ἀφθονα δάκρυά μου), ὃ νεφέλαις (εσύ

που με τα σύννεφα) διεξάγων (μεταφέρεις για βροχή) τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ (το νερό)· κάμφθητί μοι (στρέψε την προσοχή σου σε μένα) πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας (εσύ που χαμήλωσες) τοὺς οὐρανούς τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει (με την ανέκφραστή σου ενανθρώπηση). Καταφιλήσω (θα ασπασθῶ με θέρμη) τοὺς ἀχράντους σου πόδας (τα πάναγνά σου πόδια), ἀποσμήξω (θα σπογγίσω) τούτους δὲ πάλιν (αυτά επίσης) τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις (με τις πλεξούδες του κεφαλιού μου)· ὦν (αυτῶν δηλ. των ποδιῶν σου) ἐν τῷ παραδείσῳ (στον παράδεισο) Εὔα τὸ δειλινὸν (το ἀπόγευμα της ἡμέρας της πτώσεως) κρότον (το θόρυβο του βαδίσματος, που ὡς κρότο λόγω της ενοχής) τοῖς ὤσιν (με τ' αὐτιά της) ἤχηθεῖσα (καθὼς ἀκουσε), τῷ φόβῳ (ἀπὸ τον φόβο) ἐκρύβη (κρύφτηκε). Ἄμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου (των κρίσεων-αποφάσεων σου) ἀβύσσους (τα ἀπύθμενα βάθη) τίς (ποιος) ἐξιχνιάσει (μπορεῖ να ἐξερευνήσει), ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; Μή με (εμένα) τὴν

σὴν δούλην (τη δική σου δούλη) παρίδης (παραβλέψεις), ὁ ἀμέτρητον ἔχων (εσύ που ἀμέτρητο ἔχεις) τὸ ἔλεος.

Ἱερέας

Ἄγαθόν (εἶναι καλό) τὸ ἐξομολογεῖσθαι (το να δοξολογεί κανείς) τῷ Κυρίῳ (τον Κύριο) καὶ ψάλλειν (να ψάλλει ὕμνους) τῷ ὀνόματί σου (προς τιμὴν του ονόματός σου), Ὑψιστε· τοῦ ἀναγγέλλειν (να διακηρύττει δημόσια) τὸ πρωῖ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου (την αξιοπιστία των υποσχέσεων σου) κατὰ νύκτα (κατὰ τη διάρκεια της νύχτας). (Ψαλμ. 91,2-3).

Ἀναγνώστης

Ἅγιος ὁ Θεὸς... Παναγία Τριάς... Πάτερ
ἡμῶν...

Ἱερέας: Ὅτι σοῦ ἐστίν...

Ἀναγνώστης (Τὸ Κοντάκιο)

Ἐπὲρ (περισσότερο ἀπὸ) τὴν πόρνην, ἀγαθὴ, ἀνομήσας (ἐνὼ ἀμάρτησα), δακρῦων

ὄμβρους (βροχή δακρύων) οὐδαμῶς σοι προσῆξα (καθόλου σ' εσένα δεν πρόσφερα)· ἀλλὰ σιγῇ (ἀλλά σιωπηλά) δεόμενος (παρακαλώντας) προσπίπτω σοι (γονατίζω ενώπιόν σου), πόθῳ (με πόθο) ἀσπαζόμενος τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως (με σκοπό) μοι (σ' εμένα) τὴν ἄφεισιν ὡς Δεσπότης παράσχῃς (να προσφέρεις) τῶν ὀφλημάτων (των αμαρτιῶν) κράζοντι (καθώς φωνάζω δυνατά), Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου (ἀπὸ το βούρκο) τῶν ἔργων μου ῥῦσαί με (λύτρωσέ με).

Κύριε, ἐλέησον (40 φορές).

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ (τὴν πιο τιμημένη ἀπὸ τα Χερουβίμ) καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ (καὶ πιο ἐνδοξη ἀσύγκριτα ἀπὸ τα Σεραφίμ), τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν (εσένα, που ὡς παρθένος τον Θεὸν Λόγο γέννησες), τὴν ὄντως (αληθινή) Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν (δοξάζουμε).

Ἐν ὀνόματι Κυρίου (στο ὄνομα του Κυρίου) εὐλόγησον, Πάτερ.

Ἱερέας

Ὁ ὢν εὐλογητός (ο μόνος υπάρχων ἄξιος ευλογίας), Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἐπουράνιε βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς (ἢ ἄρχοντας) ἡμῶν στερέωσον (στερέωσε στην εξουσία)· τὴν πίστιν (ορθόδοξη πίστη) στῆριξον (στήριξε)· τὰ ἔθνη (τους αλλοεθνείς λαούς) πράϋνον (καταπράυνε)· τὸν κόσμον εἰρήνευσον· τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν (ἢ Μονὴν) ταύτην καλῶς διαφύλαξον (καλά προστάτευσε)· τοὺς προαπελθόντας (τους κεκοιμημένους στο παρελθόν) πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς δικαίων (στο χώρο διαμονῆς των δικαίων) τάξον (κατάταξε)· καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει (με μετάνοια και εξομολόγηση) παράβαλε (πάρε κοντά σου) ὡς (καθὼς εἶσαι) ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Εὐχή τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς (μη δώσεις σε μένα).

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι (χάρισε σε μένα) τῷ σῶ δούλω (το δικό σου δούλο).

Ναί, Κύριε βασιλεῦ, δώρησαί μοι (δώρισέ μου) τοῦ ὁρᾶν (να βλέπω) τὰ ἐμὰ (τα δικά μου) πταίσματα (αμαρτήματα) καὶ μὴ κατακρίνειν (και να μη κατακρίνω) τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι (γιατί) εὐλογητὸς εἶ (δοξασμένος είσαι) εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων (στην ατελείωτη αιωνιότητα). Ἀμήν.

Ἀπόλυσις.

Ἱερέας

Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐρχόμενος ὁ Κύριος ἐπὶ τὸ ἐκούσιον πάθος διὰ τὴν ἡμῶν (για τη δική μας) σωτηρίαν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν...

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Χορός: Ἀμήν.